

Sensizlik Yağıyor

– Aziz KUZU · 15 Şubat 2014

Yağmursuz bir gündü. Ve ben yağmur yağdığına bile şemsiyeyi yanında taşımaktan aciz bir insandım. Her şey de mantık arayan düşüncelerime de ambargo koymuştum. Saçma tavırlarımı ve anlamsız davranışlarımı yargılamadan, askıdan aldığım şemsiyeyle dışarı atmıştım kendimi..

Şemsiyem açık ve şaşkın bakışlar arasında adımlıyordum şehrin en kalabalık caddelerini. Toplum böyle bir deliliğe alışık değildi. Karşıdan gelen bir kaç ergen kızın; fısıltılarında duyuyordum bu eyleminin ne denli aykırı olduğunu. Güzergahtan geçen otobüslerdeki; cam kenarı yolcuların dikkatini de çekmişti bu deli hallerim. Öyle ki birbirilerine işaret ediyorlardı beni, seyir halindeki o akıllılar. Üstüm başım düzgün olmasaydı ve pasaklı kıyafetler ardında solusaydım atmosferi: Eminim ki taş ve küfürle peşime veren çocukların şiddetine de maruz kalırdım. Dükkanının önünden geçtiğim bir esnafın: "Ne yaptın Napolyon, parayı bulamadın mı daha?" diyerek kahkaha atması da dalgınlığıma değin yapışmıştı kulaklarıma. Yoldan geçen bir çiftin: "Allah akıl dağıtırken de bu adamın başında şemsiye vardı herhalde" esprisiyle ben de içimden gülmüştüm ne yalan söyleyeyim. Herkes deli zannediyordu beni ve bundan cesaret alarak da küçük düşürücü söylemlerle tatmin ediyorlardı kendilerini. Oysa, ben deli değildim sadece meczup hallerim vardı.

O gün, herkes deli damgası vurmuştu bana. Hiç kimse tenezzül edip sormamıştı ki: "Bu havada bu şemsiye ne be adam" diye. Canım iyice sıkıldıktan sonra evin yolunu tuttum. Birden bir sokak köpeğinin bana bakarak havladığını gördüm. Köpeğin yanına yaklaştım ve " Sensizliğin yağdığını" söyledim zavallı hayvana. Şemsiyeyi de bu yüzden yanıma aldığımı anladı sanırım. Masumca bakıp sustu. Ama insanlar yine susmadı. evin kapısından içeri girene kadar duydum onları..

Aziz KUZU